

stolice v části vylíčeným zmatkem stížená a stížností napadená, t. j. v části odsuzující zrušen, aniž třeba zabývatí se ostatními, formálními výtkami stížnosti. Podle povahy shledaného zmatku nelze se obejít bez nového hlavního přelíčení, a bylo tudíž za souhlasu generální prokuratury podle § 5 zákona č. 3 ř. zák. z roku 1878 stížnosti vyhověno, rozsudek byl zrušen a věc byla vrácena do první stolice ihned v zasedání neveřejném. Opětne projednání a rozhodnutí věci bylo přikázáno témuž soudu první stolice. O tom, jsou-li tu pŕtahy, že se stěžovatelka dopustila spoluviny na zločinu podvodu podle §§ 5, 170, 197, 200, 203 tr. zák., tedy skutku, pro který by byl příslušným soud porotní, nelze, třebaže by takové přísnější kvalifikaci skutku nebránil ani předpis druhého odstavce § 290 (třetího odstavce § 293) tr. ř., v tomto období uvažovatí a netřeba proto zabývatí se otázkou, zda není zrušený rozsudek sám sebou v rozporu neb alespoň nejasný, jelikož vyslovuje jednak, že stěžovatelka nebyla ve srozumění s pachateli, jednak že věděla, že petrolej jí prodaný jest určen k zakládání ohňů v domcích ku poškození pojišťoven. Obžaloba byla řízena na soud nalézací a vešla v moc práva. Z příslušnosti onoho soudu, již podle § 219 tr. ř. nemůže býti již odporováno, mohl by věc vybavití jedině výrok nalézacího soudu podle § 261 tr. ř., že není příslušným, protože podle jeho názoru zakládají skutečnosti, tvořící podklad obžaloby, samy o sobě nebo ve spojení s dalšími skutečnostmi, které se objevily při hlavním přelíčení, zločin před porotu příslušející.

Čís. 3048.

Promlčecí doba se staví ve smyslu zák. ze dne 30. května 1924, čís. 126 sb. z. a n. až do dne, kdy soud úředně zvěděl, že nastala událost, jež má za následek, že není souhlasu sněmovny ku stíhání obžalovaného již zapotřebí (obžalovaný byl zbaven mandátu).

(Rozh. ze dne 19. ledna 1928, Zm I 659/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmatečnou stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Písku ze dne 29. září 1927, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podle § 15 č. 3 zákona na ochranu republiky ze dne 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n., přečinem podle § 14 č. 5 a přestupkem podle § 20 téhož zákona, jakož i přestupkem podle § 491 tr. zák. a čl. V. zákona ze dne 17. prosince 1862, čís. 8 ř. zák. z roku 1863. Zároveň však zrušil nejvyšší soud jako soud zrušovací, použív práva podle § 290 tr. ř., z moci úřední rozsudkový výrok, jímž byl obžalovaný uznán vinným přestupkem podle § 491 tr. zák. a čl. V. zákona ze dne 17. prosince 1862, čís. 8 ř. zák. z roku 1863 jako zmatečný; v důsledku toho zrušil i výrok o trestu a výroky s ním související a věc vrátil krajskému soudu v Písku, by ji v rozsahu zrušení znovu projednal a rozhodl, dbaje při novém vyměření trestu právoplatné části rozsudku. V otázce, o níž tu jde, uvedl v

d ů v o d e c h :

Zrušovací soud, přezkoumav rozsudek podle § 290 tr. ř. z moci úřední, shledal závažné pochybnosti s hlediska důvodu zmatečnosti čís. 9 b) § 281 tr. ř. ve příčině výroku, odsuzujícího obžalovaného pro přestupek ve smyslu § 491 tr. zák. a čl. V. zákona ze dne 17. prosince 1862, čís. 8 ř. zák. z roku 1863. Doba promlčecí u tohoto přestupku činí podle § 532 tr. zák. tři měsíce. Ježto obžalovaný byl v době spáchání činu poslancem, sluší při zkoumání doby promlčecí kromě toho přihlížeti k ustanovení zákona ze dne 30. května 1924, čís. 126 sb. z. a n., podle něhož se v takovém případě staví promlčení trestního stíhání ode dne, kdy bylo žádáno za souhlas ku stíhání, až do dne, kdy došla soudu nebo úřadu, jenž za souhlas žádal, úřední zpráva o tom, že sněmovna o žádosti rozhodla, nebo do dne, kdy jejího souhlasu ku stíhání nebylo již zapotřebí. Tento případ nastal u obžalovaného, jenž byl rozhodnutím volebního soudu ze dne 29. prosince 1926 zbaven poslaneckého mandátu, o čemž došla soudu úřední zpráva kanceláře poslanecké sněmovny dne 17. ledna 1927. Vzhledem k uvedeným předpisům nutno podle spisů vzíti v úvahu tato data: Trestný skutek byl spáchán dne 1. května 1926; do dne 12. července 1926, kdy soud požádal poslaneckou sněmovnu o souhlas ku stíhání obžalovaného, uplynulo z tříměsíční promlčecí doby již 72 dnů. Od tohoto dne, 12. července 1926, byla tato doba podle zákona stavena až do 17. ledna 1927, kdy, jak již řečeno, došla soudu úřední zpráva o tom, že byl obžalovaný zbaven poslaneckého mandátu. Teprve od tohoto dne, kdy soud úředně zvěděl, že nastala událost, jež má za následek, že není souhlasu sněmovny ku stíhání obžalovaného již zapotřebí, měl soud možnost, pokračovati v trestním řízení a prováděti další stíhací úkony. Po tomto dni byl první soudcovský úkon, jenž byl s to přerušiti dále plynoucí dobu promlčecí, proveden teprve dne 15. března 1927, kdy bylo odesláno dožádání o výslech obviněného. Zřejmo, že v tomto okamžiku tříměsíční promlčecí doba již dávno uplynula. Leč kromě toho by též zkoumati, zda jsou splněny i všechny ostatní podmínky promlčení § 531 tr. zák., z nichž přichází zejména v úvahu bod c) druhého odstavce § 531 tr. zák., zda se snad obžalovaný v čase k promlčení stanoveném — t. j. od 1. května 1926 do 12. července 1926 a od 17. ledna 1927 do konce tohoto času — nedopustil nového zločinu, přečinu nebo přestupku, čímž by se počátek promlčecí doby pro souzený přestupek odsunul. Bezpečné zjištění těchto předpokladů bude věcí nalézacího soudu, jemuž bude mimo jiné zejména přihlížeti k obsahu spisu krajského soudu v Plzni — týkajícího se trestných činů, spáchaných obžalovaným podle obžalovacího spisu dne 16. května, 3. června, 5. června a 6. června 1926 — jakož i spisu okresního soudu v Českém Krumlově, týkajícího se přestupků spáchaných patrně rovněž v roce 1926 (viz lístek o potrestání). Bylo proto odsuzující výroky ve příčině přestupku podle § 491 tr. z. a čl. V. zákona čís. 8/1863 ř. zák. podle § 290 tr. ř. z moci úřední jako zmatečný zrušiti a v důsledku toho zrušiti i výrok o trestu a výroky

s ním související a vrátiti věc soudu první stolice, by ji v tomto rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Čís. 3049.

Výrok k četníku sice po vyzvání k rozchodu, avšak v době, kdy měl lid k odchodu a kdy shluknutí nebylo ještě skončeno, jest podřaditi pod § 284, nikoliv pod § 314 tr. zák.; podřadění onoho výroku pod tento mírnější čin (přestupek) jest v neprospěch obžalovaného, bylo-li by lze při správném podřadění výroku pod onen přečin použití abolicie presidenta republiky ze dne 2. června 1927 (čl. IV.).

(Rozh. ze dne 20. ledna 1928, Zm I 372/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zrušil po ústním líčení ke zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Chrudimi ze dne 18. března 1927, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přečinem shluknutí podle § 283 tr. zák., přestupkem útisku podle § 1 zákona ze dne 12. srpna 1921, čís. 309 sb. z. a n. a přestupkem proti veřejným zařízením a opatřením podle § 314 tr. zák., použitím § 290 tr. ř. napadený rozsudek ve výroku odsuzujícím obžalovaného pro přestupek podle § 314 tr. zák., jakož i ve výroku o trestu a věc vrátil soudu první stolice s poukazem, by rozhodl o použití rozhodnutí presidenta republiky ze dne 2. června 1927 na zbývající trestné činy obžalovaného (totiž přečin shluknutí podle § 283 tr. zák. a přestupek útisku podle § 1 zák. čís. 309/1921 sb. z. a n.), a aby jen v případě nepoužití tohoto rozhodnutí spisy znovu předložil zrušovacímu soudu. Zmateční stížnost obžalovaného, čelící proti odsouzení pro přečin podle § 283 tr. zák. a přestupek útisku podle § 1 zák. čís. 309/1921 sb. z. a n., jakož i jeho odvolání z výroku o trestu a z výroku o nepřiznání podmíněného odkladu výkonu trestu, odkázal na toto rozhodnutí.

Důvody:

Obžalovaný uznán byl vinným přečinem shluknutí podle § 283 tr. zák., přestupkem podle § 314 tr. zák. a přestupkem útisku podle § 1 zák. čís. 309/1921 sb. z. a n., proti čemuž podal zmateční stížnost, opřenou o důvody zmatečnosti podle § 281 čís. 3, 4 a 10 tr. ř. Rozhodnutí presidenta republiky z 2. června 1927 o udělení abolicie nemohl soud první stolice použití vzhledem k ustanovení čl. IV. tohoto rozhodnutí, tedy pro souběh trestných činů podle § 283 tr. zák. a podle § 1 zák. o útisku s přestupkem podle § 314 tr. zák. Nelze při tom zrušovacímu soudu nevzít v úvahu, že obžalovaný byl i za čin kvalifikovaný soudem první stolice jako přestupek podle § 314 tr. zák. obžalován pro přečin shluknutí podle § 284 tr. zák.; ten jest sice přísněji stíhatelný než přestupek podle § 314 tr. zák., na nějž uznal soud první stolice — v době vynesení rozsudku ve prospěch obžalovaného — za to však